

же и газообразни кълба. Около тях, по същия начин, както при първичната мъглявост, сж се образували пръстени, отъ които въ последствие пъкъ сж се раждали спътниците на планетитѣ. Пръстенитѣ около планетата Сатурнъ, които по непонятни намъ причини не сж могли да се слѣятъ въ кълба, сж ясно доказателство за начина, по който сж се образували планетитѣ и спътниците имъ.

Слънцето е последната фаза на прогресивното сгъстяване (кондензиране) на първичната мъглявост. То е, и ще продължава дълго още, да бжде предметъ на по-нататъшно свиване, вследствие лжче-изпусчането. То, следователно, бавно но сигурно застива и се приближава къмъ своя край. Пената по него сж явно доказателство на горнитѣ твърдения. Споредъ физицитѣ, обаче, чакъ следъ 17 милиона години слънцето ще застине съвършено.

Нови планети около него не ще се образуватъ вече, защото то почва да се покрива съ кора.

Слънчевата планетна система се състои отъ 9 планети и единъ голѣмъ брой панетоиди, изпълващи пространството между Марсъ и Юпитеръ.

По реда на своето отдалечение отъ слънцето, планетитѣ носятъ следнитѣ имена: Меркурий, Венера, Земя, Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ, Нептунъ и Плутонъ.

Движението на планетитѣ около централното свѣтило — слънцето — се управлява отъ неизмѣнни природни закони, които отъ физиката познаваме